

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 15 (63) • 24 aprilie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

«Aceasta este ziua pe care a făcut-o
Domnul, să ne bucurăm și
să ne veselim întru ea!»

**Iubiți credincioși,
HRISTOS A ÎNVIAT!**

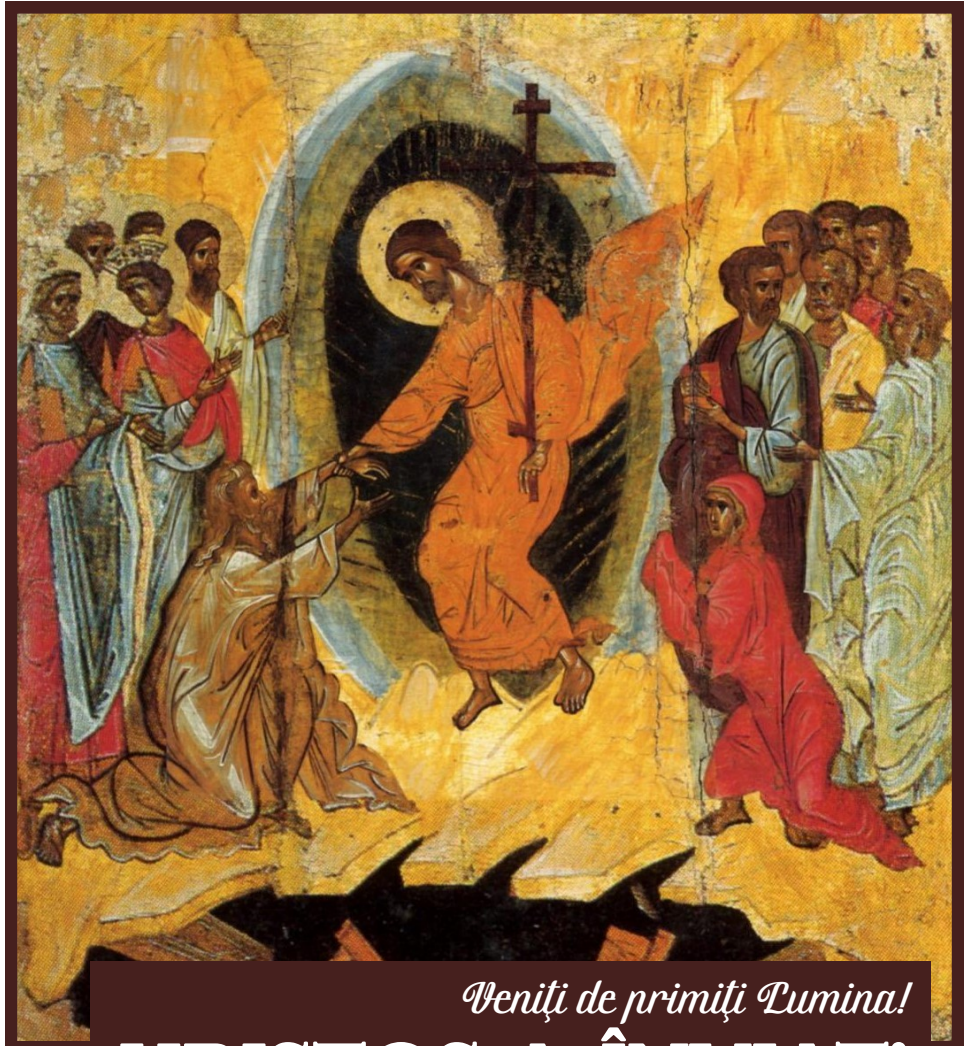
După deniile întristărilor și ale durerii, cu care am retrăit patimile Celui pironit pe cruce și pus apoi în mormânt, iată-ne ajunși în lumina bucuriei marelui praznic al Învierii Domnului. Această bucurie ne este dată de sărbătoarea cea mai sfântă din cursul anului, numită și „Sărbătoarea sărbătorilor”. Pentru Domnul nostru Iisus Hristos este ziua care încununează activitatea Sa pământească, este rezultatul lucrării desfășurate de El în lume; este ziua în care S-a întâlnit cu Adam și Eva, primii noștri părinți, cu patriarhii, cu profeții și cu toți dreptii lumii celei vechi. S-a întâlnit cu apostolii, cu femeile mironosite, cu ucenicii și, în decursul vremurilor, cu toți creștinii, iar astăzi se întâlnește cu noi, întâmpinându-ne cu dumnezeiasca urare: „Bucurați-vă!” (Matei 28, 9).

Toată suflarea se bucură că Hristos a înviat ca să dăruiască viață lumii. Căci așa cum mărturisește **Sfântul Ioan Gură de Aur**: „Astăzi este pe pământ bucurie, astăzi este în cer bucurie. Acum saltă de bucurie îngerii, acum se veselesc arhanghelii, acum heruvimii și serafimii prănuiesc împreună cu noi sărbătoarea de azi”.

Dreptmăritori creștini,

De peste 2000 de ani întreaga creștinătate sărbătorește ziua binecuvântată în care Iisus Hristos Mântuitorul lumii a înviat din moarte. În fiecare an, în prag de primăvară, minunea Învierii Domnului ne reamintește că, noi, oamenii, n-am fost creați spre moarte, ci spre viață veșnică. Acesta este motivul pentru care ne adunăm aici, în tăcerea nopții, credincioși și mai puțin credincioși, virtuoși și păcătoși, tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii, toți venind la sfânta biserică pentru a ne împărtăși din Taina tainelor, din minunea Învierii.

Ziua învierii este începutul împăcării omului cu Dumnezeu și începutul împăcării noastre, unul cu altul. Ea ne cheamă la comuniune de viață cu Dumnezeu

Veniți de primiți Lumina!

HRISTOS A ÎNVIAT!

și la înfățișarea cu Hristos, prin Hristos și pentru Hristos, ca să se așeze pacea și buna învoire între oameni. Ziua Învierii ne îndeamnă să vorbim fraților, celor ce ne-au greșit și să iertăm toate câte ne-au făcut. Iertându-ne și împăcându-ne unii cu alții, viața ni se luminează și se umple de toată bucuria și valoarea ei, iar suflul renaște și petrece numai în sărbătoare, și cu veselie cântă cu îngerii din cer: „Acum toate de lumină s-au umplut și cerul și pământul și cele de dedesubt, pentru ca să prănuim omorârea morții, sfărâmarea păcatului și începutul vieții veșnice” (Catavasiile Paștilor).

Vă mulțumim că ați venit în această noapte să-L primiți pe Hristos în sufletele dumneavoastră. Vă mulțumim că ați ve-

nit să ne bucurăm împreună de farmecul acestei nopți sfinte, de lumina Învierii Sale.

Mulțumim și celor veniți din diaspora, dar și celor veniți de pe meleagurile noastre dragi. În mod special mulțumim celor ce și-au dat osteneala pentru ca, noi toți, să ne putem bucura de acest praznic luminat.

Mergeți spre case și duceți bucuria Învierii tuturor celor dragi! Spuneți tuturor că Hristos a înviat și pentru ei.

Lumina Învierii să vă umple sufletele de bucurie!

Tuturor vă împărtășim binecuvântarea lui Hristos.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Pr. Marius Ionuț Tabarcea

Sărbătorile, izvor de bucurie

Izvorul Tămăduirii, sărbătoare închinată lui Hristos și Maicii Sale

Creștinii ortodocși sărbătoresc în vinerea din Săptămâna Luminată praznicul „Izvorul Tămăduirii”. Nu are dată fixă, iar anul acesta este prăznuită pe 29 aprilie. Sărbătoarea se referă la vindecarea minunată a unui orb, care și-a recăpătat vederea după ce Maica Domnului i-a vestit lui Leon cel Mare (viitorul împărat al Imperiului Roman de Răsărit între anii 457-474 d.Hr.) să-l ducă să se spele cu apă unui izvor aflat într-o pădure din apropierea Constantinopolului. Potrivit Tradiției, Leon, pe când era neîncoronat, întâlnește un bătrân orb în grădina din apropierea vechii cetăți bizantine. După ce discută cu acesta despre Dumnezeu și Învierea Domnului, orbul îi cere să-i dea apă și să-l ducă în cetate. Leon caută în împrejurimi un izvor, dar în momentul în care constată că nu are de unde să-i dăruiască orbului apă, i se descoperă Maica Domnului și îi spune: „Nu este nevoie să te ostenești, căci apă este aproape. Pătrunde, Leone, mai adânc în pădure și, luând cu mâinile apă tulbure, potolește cu ea setea orbului și unge cu ea ochii lui cei întunecați”. Făcând ascultare, Leon găsește izvorul, îi potolește orbului setea și după ce-l spală pe acesta pe față, apa îi dăruiește puterea să vadă.

Ca urmare a vindecării minunate, când Leon cel Mare ajunge împărat, zidește pe locul vindecării o biserică în semn de recunoștință pentru ajutorul primit de la Maica Domnului.

Credincioșii care merg la biserica „Izvorul Tămăduirii” din Istanbul, care datează din secolul al XIX-lea, pot vedea la subsolul acesteia izvorul cu apă tămăduitoare din trecut. Izvorul este împrejmuț de un edificiu realizat în marmură albă. Apa se scurge într-un bazin de mici dimensiuni, în care înoată câțiva pești aurii, despre care se spune că sunt de sute de ani aceiași la număr și mărime.

„Izvorul Tămăduirii” este o sărbătoare închinată Maicii Domnului. Însă, având în vedere că ea este nedespărțită de Fiul ei, aceasta este și o zi de prăznuire a lui Hristos. Mai bine zis, în această zi îl sărbătorim în primul rând pe Hristos Cel Înviat, ca Izvor al vindecărilor și apoi pe Maica Domnului, ca persoană care îl poartă neîncetat și tainic pe Fiul ei, devenind astfel și ea izvor de tămăduire. În icoana sărbătorii, Maica Domnului este reprezentată cu mâinile înălțate în formă de rugăciune, iar Hristos, ca răspuns a rugăciunilor Maicii Sale, binecuvintează cu ambele mâini.

La sfârșitul Sfinei Liturghii oficiate în această zi, se săvârșește slujba de sfințire a apei, după o rânduială specială din Săptămâna Luminată.

acel context se naște întrebarea: ce facem cu lumânarea pe care am avut-o lângă inimă în noaptea Învierii?

Dincolo de simbolismul acestei lumânări care ni-l face prezent pe Mântuitorul Iisus Hristos, numit în Sfânta Evanghelie „Lumina lumii”, lumânarea de Înviere ne aduce aminte de jertfa noastră personală. Este ofranda adusă lui Dumnezeu, alături de osteneala de a fi prezenți la dumnezeiasca Liturghie din noaptea Învierii. De aceea, lumânarea se folosește într-o rânduială aparte.

Deși găsim la tot pasul fel de fel de practici superstițioase, ea nu se stinge de pragul casei sau de grindă, nici nu se afumă cu ea vitele din gospodăria și nici nu se ghidește cu ea. Cu toate că nu există o exprimare tipiconală oficială, corect este ca lumânarea folosită la Înviere să nu se arunce. Lumânarea cu care am primit lumină este luată acasă și arsă câte un pic în toată săptămâna luminată. Dacă timpul sau spațiul nu ne permit acest lucru, lumânarea poate fi aprinsă la locul destinat aprinderii de lumânări de la biserică ori la mormintele celor dragi. Unii credincioși, păstrează această lumânare pentru a o aprinde în momentele de încercare, amintindu-ne că Hristos pe toate le-a biruit, dăruindu-ne speranța bucuriei.

Este bine să știm

Ce facem cu lumânarea de la slujba de Înviere?

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Acum toate s-au umplut de lumină: cerul și pământul și cele dedesubt”, Așa cântăm în noaptea Sfântă a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. Mai mult sau mai puțin pregătiți, cu toții am fost cu lumânarea, dar și cu inima palpând lângă Hristos. Am cântat Hristos a Înviat! – imnul care a adus și unora, și altora, bucurie pe chip. Am luat lumina cu noi. Și la propriu, și la figurat. În suflute, dar și în lumânările aprinse de la biserică, transformând străzile, satele și cimitirele în râuri de lumină dătătoare de speranță. Trist este pentru cei care fac ordine în biserici și în curțile aferente bisericilor, după slujba Învierii, care găsesc lumânări uitate sau pur și simplu aruncate. În